

z 28. října 1918 č. 11 Sb. vykládati lze jedině v ten způsob, že platiti měl nadále jako norma státu čsl., z čehož plyne mimo jiné jako nutný důsledek též, že normy vztahující se k státu uherskému, nutno nadále vztahovati k státu čsl., jak ostatně bylo výslovně ještě stanoveno zákonem z 23. července 1919 č. 449 Sb., podle jehož kategorického předpisu v zákonech a nařízeních platných před 28. říjnem 1918 v býv. říši uherské a recipovaných od téhož dne zmíněným zákonem č. 11 z roku 1918, nahraditi jest výraz »uherský« výrazem »československý.«

Pak však není pochybnosti, že jako před 28. říjnem 1918 bylo po rozumu cit. zák. čl. LXV z 1922 nutnou podmínkou pensijního nároku proti býv. státu uherskému státní občanství uherské, aplikovati lze ustanovení normy té po rozumu § 6 zákona č. 269/1920 toliko v ten způsob, že podmínkou nároku pensijního tam normovaného proti státu čsl. jest mimo jiné též, aby šlo o úředníka nebo zřízence býv. státu uherského, který však je příslušníkem republiky čsl. Opačný názor vedl by k závěru, že čsl. stát převzal na sebe pensijní nárok i vůči osobám, které nejen že v jeho službách nikdy se nenalezaly, nýbrž které nenáleží ani do svazku jeho občanů, pro závěr takový není však v normách státu čsl. upravujících tento obor práva, nižádné opory.

Nss neshledal tudíž zákonu odporujícím předpoklad žal. úřadu, že pensijní nárok st-lův, opřený o § 6 zák. č. 269/20, závislým je na jeho čsl. státním občanství a jest tudíž řešiti druhou otázku, st-lem ve spor uvedené, zda podmínka ta je při něm splněna, čili nic. — — —

Č. 5184.

Legionáři. — Veřejní zaměstnanci: Jak se určuje počet míst legionářům vyhrazených?

(Nález ze dne 7. prosince 1925 č. 22.931/224).

Prejudikatura: Boh. 5047 adm.

Věc: Město R. proti ministerstvu vnitra stran obsazení místa policejního strážníka.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Ob. zastupitelstvo v R. obsadilo v zasedání z 5. dubna 1923 místo policejního strážníka nelegionářem Janem K. a to prozatímně. Ke stížnosti legionáře Josefa J. a Václava S. prohlásilo min. vnitra rozhodnutím z 15. července 1924 obsazení tohoto místa nelegionářem Janem K. podle ustanovení § 14 zák. č. 462/1919 za neplatné a nařídilo, aby Jan K. do 4 neděl od doručení tohoto rozhodnutí byl propuštěn. — — —

Stížnost obrací se proti tomu toliko potud, pokud bylo vysloveno, že v důsledku vystoupení dvou policejních strážníků-legionářů ze služeb policejních města R. není vlastně od účinnosti zákona č. 462/1919 o propůjčování míst legionářům žádné místo policejního strážníka propůjčeno legionáři a že byla proto obec povinna propůjčiti po rozumu § 4 cit. zák. místo obsazené nelegionářem Janem K. legionáři. Při tom vychází st-lka z názoru, že vyhověla již uvedenému zákonu tím, že skutečně obsadila od účinnosti jeho (7. srpna 1919) polovinu vypsanych

míst policejních strážníků legionáři a uvádí, že skutečnost, že dva strážníci-legionáři vzdali se svých míst, nemůže býti na úkor jejímu právu, aby místo, jež se v konkrétním případě uvolnilo, obsadila podle své vůle nelegionářem.

Nss nemohl dáti stížnosti za pravdu.

Jak již bylo vysloveno a zevrubně odůvodněno v nálezu Boh. 5047 adm., přísluší podle § 4 zákona z 24. července 1919 č. 462 Sb. legionářům 50% míst volných, která jsou u toho kterého úřadu neb podniku na t e n č a s předmětem obsazování. Tvoří tedy základnu pro výpočet 50%ní kvoty služebních míst, jež jsou podle § 4 cit. zákona legionářům vyhražena, počet míst p r á v ě obsazovaných a jest vyhověno požadavku zákona jen tehdy, byla-li propůjčena z těchto n o v ě obsazovaných míst polovina uchazečům legionářům. Stav, jaký tu byl p ř e d vypsáním konkursu na dotčené místo, není pro otázku konkurence o místo vypsané směrodatný a jest proto lhostejno, jaký počet míst té které kategorie služebnické byl snad již propůjčen legionářům. Pak však jest nerozhodnou pro povinnost obce obsaditi místo policejního strážníka legionářem i skutečnost, že z míst dříve (před rozepsáním konkrétního konkursu) obsazovaných obdrželi již snad legionáři 50%ní kvotu resp. že legionáři ti se míst svých vzdali.

Tomuto názoru na podporu jest i ustanovení článku 16 vlád. nař. ze 4. března 1920 č. 151 Sb., který ustanovuje, že, nenastoupí-li legionář bez udání náležitých důvodů, nebo v z d á - l i s e o b d r ž e n é h o m í s t a, má to úřad, ústav nebo závod, jemuž přísluší právo obsazovací, oznámiti mno (kanceláři čsl. legií, umístovacím referátu) k podání n o v ě h o návrhu na obsazení.

K stejnému závěru vede i úvaha, že bylo účelem zákona o propůjčování míst legionářům (srovn. §§ 3, 4, 5 a 6), jakož i prov. nařízení k němu (srov. čl. 7, 13 až 18 svrchu cit. vlád. nař.) zaručiti legionářům určitý počet míst služebních jim vyhrazených a zabezpečiti jim tak do té doby, dokud kancelář čsl. legií neprohlásí, že na určitá místa pro legionáře nereflektuje, určité početní zastoupení ve služebních místech zmíněných kategorií.

Posuzuje-li se sporný případ s hlediska předeslaných úvah, pak vysvítá z nich pro konkrétní případ, že se žal. úřad mylí, pokud chce vzíti za základ 50% tangenty služebních míst policejních strážníků u městské obce R. legionářům vyhrazených počet všech těch míst obsazovaných od účinnosti zákona shora citovaného, že však přes to neporušil zákona, zrušil-li obsazení vypsáního místa nelegionářem proto, že místo to zůstati mělo vyhraženo legionáři.

Pokud se stížnost dovolává pro posílení svého stanoviska i ustanovení § 15 zákona č. 462/1919, pak zapomíná, že mluví dotčený předpis podle svého jasného znění (srovn. zejména 2. odst. § 1) o ztrátě nároku l e g i o n á ř e na vyhrazená místa neb na přednostní právo při obsazování jistých míst služebních, že však se v ž á d n é m směru n e d o t ý k á povinnosti subjektů vyjmenovaných v § 4 propůjčiti legionářům určitá místa služební do 50%.